

Krant zonder papieren in Zürich - deel 2

David Trembla gaat langs bij onze zusterkrant Papierlose Zeitung in Zwitserland, een uitgave van de Autonome Schule Zürich. Hij heeft een gesprek met Sadou Bah, de enige werknemer van de krant. Dit is het vervolg op deel 1 dat verscheen in het vorige nummer.

Legende of modus lengendi: verteller, mijn stem, mijn gedachte, stem van Sadou, zijn gedachte

De PLZ - is die oud? - bestaat 6 jaar, en de Autonome School? 8 jaar. De hele beweging startte in een gekraakte kerk in 2008. In die tijd maakte een nieuwe wet de situatie van de asielzoekers nog moeilijker. Actie, reactie! Achtung, ik wil graag wat meer uitleg over deze wet, bitte. In 2006 werd een nieuwe wet goedgekeurd die de situatie van asielzoekers bemoeilijkt. Het komt erop neer dat afgewezen asielaanvragers geen bijstand krijgen (zoals toen het geval was), maar noodhulp (vandaar de naam noodhulpcentrum waf waf) en geen activiteiten mogen verrichten, ook niet als vrijwilliger! Die wet werd van kracht in januari 2008. Dat was de aanleiding voor de bezetting van de kerk eind 2008.

ፖሊስ ጸውዕ!

In februari 2009 begon ASZ in een ander kraakpand. De weg van het kraken was zwaar, ingewikkeld. In het eerste jaar, tot april 2010, 10 keer een andere plaats. Maar kwam de ploeg, de krakersgemeenschap er niet sterker uit? Dankzij de krakersgemeenschap konden we starten met de school. Maar - elke maand mei - toen de school groot werd, wilden de migranten graag een locatie vinden die niet in strijd was met de wet. Daarom zijn we geleidelijk weggetrokken uit de kraakpanden. Op een gegeven moment irriteerde dat de krakers, maar we hebben goede contacten overgehouden.

En meer maatschappelijke erkenning? Of het nu komt door de aanhoudende moeilijkheden van de uitzettingen, door de PLZ of door de kwaliteit van de klassen of de ontvangst of het merk Paulo Freire..., één ding is duidelijk: het prestige van de school stijgt. Er zijn stages, bezoeken van scholen voor pedagogie of maatschappelijk werk, met 100 vrijwillige docenten of 'moderatoren'...

De sociale assistenten sturen regelmatig kandidaat-leerlingen naar de ASZ?

Bijna systematisch!!! Hoewel wij ons beroepen op onze autonomie, bevelen zij onze school regelmatig aan bij mensen, zonder uit te leggen wie wij zijn! Dat is een conflictpunt voor ons. Je moet weten dat asielaanvragers die wachten op antwoord geen recht hebben op integratieprogramma's, dus veroordeeld zijn om soms jaren aan een stuk inactief te zijn (dat is een nieuwe bepaling sinds 3 jaar).

Wat is het probleem met de mensen die de sociale assistenten doorsturen? Het probleem is dat zij mensen naar ons doorsturen zonder uit te leggen wie wij zijn. Die komen dus met veel eisen en denken dat wij werken voor de regering of maatschappelijk werkers zijn. Wij hebben van de maatschappelijk werkers geëist dat zij mensen informeren met ons eigen informatieplatform. Vervolgens vroegen zij ons om dagelijks een aanwezigheidslijst te laten tekenen om te bewijzen dat ze bij ons waren. Na een tijdje merkten we dat we veel te veel tijd kwijt waren met die handtekeningen. We hebben geweigerd om dagelijks te laten tekenen, we doen het nu één keer per maand. We verwijten de regering dat zij niet voldoende doen voor deze mensen. Het is ook onze taak om hen te bekritisieren en voorstellen te doen.

Nu hebben we een contract van 5 jaar, tot 2020 om hier te blijven. Oef, een beetje stabiliteit! Normaliter bleven we 2 tot 3 jaar op elke plaats. In het begin viel de politie ons vaak lastig en bedreigde mensen. Nu laten ze ons met rust. Het is een lange strijd geweest.

En nu de kopieën van de cursussen en werkgroepen, de algemene structuur. U bent goed georganiseerd! In het schema staat een groene rechthoek voor elke werkgroep: 11 groepen: computer, krant, kantoor, cursussen, advocaten,

financiering, vrouwen, sociaal leven, sport, film, tictac (strategie - voor de mobilisaties? - Ja, Mobilisatie, demonstraties, petitie, verhuizing, enz.), tuin, didactiek - ik ben heel benieuwd naar de didactische methoden - De didactische methoden zijn geïnspireerd op de Braziliaanse pedagoog Paulo Freire, die zei: "Onderwijs is nooit neutraal: het dient of om te onderwerpen of om te bevrijden." Het betekent ook dat de "moderatoren" van de verschillende cursussen onderling overleggen over een goede opeenvolging van de lessen).

ASZ, is dat een gemengde school? De vrouwengroep heeft als doel om de gelijkheid tussen mannen en vrouwen te bevorderen en vooral om te strijden tegen genderdiscriminatie, zoals die bestaat in de andere herkomstlanden van de migranten. De vrouwen organiseren veel discussies en maken soms films die bepaalde aspecten laten zien van seksuele aanranding die mannen niet altijd zien. De discussie in de klassen na de vertoning van een van hun films was opbouwend! Mannen en vrouwen worden niet gescheiden, het zou jammer zijn als dat het geval was! Alleen beschikken de vrouwen over een lokaal dat voor hen gereserveerd is en alleen voor hen toegankelijk (vrouwenzaal).

ቢይይ ግደፈኒ!

Het heet School omdat er lessen zijn, niet? Op de andere, heel kleurrijke pagina het schema van de cursussen per dag van de week. Alleen tuinieren op zaterdag als weekendactiviteit. Maar de ASZ is elke dag van de week open toch? De school is dicht op zondag omdat we geen vrijwilligers vinden op zondag! Als er een groep mensen is die willen openen, dan kunnen we dat bespreken in een vergadering en hun de verantwoordelijkheid geven over het gebouw. Dan kunnen zij openen.

Ah, ik vergeet de cursussen! yoga, kungfu, Angolese capoeira, tuinieren... Eh, en talen? Verberg je de meerderheid van de cursussen van de school? De gemeenschappelijke taal is de muziek, niet? Of de lichaamstaal van Desmond Morris? Nu moet de lezer de taalcursussen raden.

Serius: Arabisch, Frans, Engels, Turks, wiskunde... Hahahaha. Serius, er zijn cursussen in wiskunde, de wetenschappelijke taal.

Wiskunde!, in welk land wordt dat gesproken? Proberen iets te vragen op straat? Wie viel uhr?

Nog steeds serius: Alfabetisering. Lezen en schrijven, vertrekkend vanaf nul.

Een fatsoenlijk leven voor iedereen!***

Achtung. Je verbergt belangrijke info: Er is een taal die je nog niet vermeld hebt, waar de meeste cursussen in gedrenkt zijn. O ja, het Esperanto! Maar nee: Duits. De taal van Luther, de taal van Goethe, de taal van ... Hoeveel deelnemers in de school leren

ሓደ ቋንቋ ኡኹል ኣይኮነን።

Duits? 99%! **De 1% leert de andere talen!!!** Op welk niveau? De meeste deelnemers zijn beginners. Welketaalsprekende leerlingen? De meeste: **Tigrinya (ትግርኛ), Arabisch (العربية)** en **Amharisch (አማርኛ)**. Kunnen ze goed lezen en schrijven in hun moedertaal? De meerderheid kan lezen en schrijven in zijn moedertaal. Dus*, de meerderheid (400?) van de leerlingen komt uit Ethiopië en Eritrea? **Nee, nee! Als de onder-**

danen die de genoemde talen spreken de grootste groepen vormen, dan kunnen deze drie groepen in geen geval 400 bereiken. Statistisch mysterie.

*Dus, een driestemmige vergadering, waaronder Wikipedia.

En ook schrijfworkshops of Schrijfbewerking. Wat is dat? Deze workshop helpt mensen die gevorderd zijn in het Duits om teksten te schrijven en vooral te structureren in het Duits.

ከንደይ'ዩ ዋግኡ እዚ?

David Trembla, juni-juli 2017, Zürich

*** Citaten uit de beginselverklaring van de ASZ: bildung-fuer-alle.ch/unsere-grundsätze

Lees deel 3 van het artikel in het volgende nummer van DoucheFLUX Magazine.

conte

Sous les nuages gris

Vraiment, c'est des scènes comme ça qui se passent chez toi, dans ton pays, dans ta rue, des scènes comme ça qui passent. En voilà une, ça pourrait être une autre. Ça pourrait être toi.

Comptant, recomptant l'argent comptant. Les billets. Cinquante euros, Vingt euros. Recomptant deux fois, trois... Trois fois, quatre... quatre billets de cinq comme quatre angoisses bleues.

A la cinquième, qu'on le veuille ou dieu, on comprend : plus la peine de chercher, plus la peine de palper encore et encore les billets pour voir si l'un ne s'est pas collé à l'autre en catimini, les billets ne font pas de petits.... Ni long feu. Ils brûlent d'un coup, violemment, laissant une trace rouge sur la main et les yeux qui piquent. Plus la peine non plus de retourner le divan, les vestes, de fouiller dans le sac d'aspirateur, de faire cracher le chat.

Le chat! Comment allait-elle le nourrir? Il miaulait justement sur son radiateur.

Le gaz! Un rappel était arrivé le matin! Avec cette notification si polie qui lui signifiait si courtoisement, avec tant de distinction : bientôt vous aurez froid, cordialement, notez-le, mais bientôt vous aurez cor-

dialement froid, faute de paiement.

Elle aurait voulu cracher à la figure de l'expéditeur, lui mettre la tête dans le four qui bientôt ne servirait plus rien. Mais son crachat n'atteindrait personne. Le directeur de la compagnie du gaz était trop loin, comme aux Bahamas, lové dans son bureau. Haut, haut, haut. Si elle crachait, ça lui retomberait dessus. Ils en devenaient exotiques ces pourvoyeurs d'énergies, à seulement 30 kilomètres de là.

Alors elle ravalait son crachat et elle pensait au petit.

Saint-Nicolas! C'était Saint-Nicolas dans deux jours. Il reviendrait tout à l'heure de l'école avec sa liste et des yeux brillants.

Son cœur, son pauvre cœur si riche et si dénué dans ce monde, son cœur, qui comprendra sa douleur quand dans deux jours son petit rentrera? Les autres auront des cascades de bonbons, des jouets à gogo, des camions. Lui, un pauvre milka... Qui lui expliquerait pour-

quoi? La compagnie du gaz, des eaux, le proprio? Qui lui expliquerait pourquoi Saint-Nicolas était radin cette année-là? Elle serait toute seule. Elle était toute seule. La compagnie du gaz pisse à la gueule de Saint-Nicolas -il n'avait qu'à pas passer par la cheminée.

Déjà, il faisait obscur. Elle voulut allumer la lumière puis s'arrêta. Seulement quand le petit sera là.

Comptant, recomptant l'argent comptant. Les pièces. D'abord les grises, comme des surprises, des soulagements. Quatre de deux, bon dieu. Puis les jaunes, qu'elle comptait avec espoir, celles de vingt, de dix. Elle s'usait les yeux sur les bronzes, de cinq, de deux et pour finir un tas de quatre-vingt-quatre pièces de un cent qui dévoila au recomptage -chance!- une pièce de cinq. Elle pourrait au moins acheter le milka.

Benoit Landry